Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 122 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2024 tot weigering van toekenning van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met refertenummer 124420.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 11 juni 2016 in Congo gehuwd met de Belgische onderdaan H. W.

Op 23 november 2023 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 10 juli 2024 heeft het parket van de procureur des Konings negatief geadviseerd inzake de erkenning van het Congolese huwelijk omdat het om een schijnhuwelijk ging. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 15 juli 2024 de buitenlandse huwelijksakte te erkennen.
Op 31 juli 2024 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 13 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekster wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 november 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf geweigerd aan:

Naam: S.
Voornamen: K. C.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Kinshasa
Verklaart te verblijven te (…)

om de volgende reden geweigerd:
Art. 74/20 § 1 van de wet van 15.12.1980:
"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Betrokkene vroeg op 23.11.2023 en 31.07.2024 gezinshereniging in hoedanigheid van echtgenote van de Belg W. H. G. S. (RR: (…)), in toepassing van art. 40ter.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Congo op 11.06.2016. Na grondig onderzoek echter heeft het parket van Gent op 10.07.2024 negatief geadviseerd met betrekking tot de erkenning van voormelde akte, gelet blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Vervolgens heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Melle op 15.07.2024 geweigerd de geldigheid van de akte te erkennen, waardoor uitwerking van de buitenlandse erkenningsakte in het Belgisch rechtsverkeer niet aanvaard wordt. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de erkenningsakte van het kind niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 (wetsontduiking) en art. 21 (openbare ordevereiste) van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.
Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat betrokkene enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van de akte zou dan ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is of hoeft te zjin (er blijken immers twee varianten van de huwelijksakte te bestaan, een versie van 2015 en één van 2023, waarbij de gegevens onderling niet overeenstemmen), blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek de erkenning wel onder valse voorwendsels te zijn gedaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene wordt heden dan ook niet als familielid van een burger van de Unie beschouwd, gezien de geldigheid van de akte in België niet wordt erkend.

Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene in toepassing van artikel 74/20, §1 van de wet te worden geweigerd.
Om overeenkomstig art. 74/20, §1 rechtmatig het verblijf van betrokkene te weigeren dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk werd niet erkend in België. De gezinssituatie spreekt

dus voor zich, er is geen aanverwantschap. Verblijfsrecht in hoedanigheid van echtgenoot van de referentiepersoon is in België niet aan de orde. De voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van de referentiepersoon doet aan die vaststelling geen afbreuk, het toont alleen maar aan dat referentiepersoon zelfstandig kan instaan in het levensonderhoud voor zichzelf; er is geen sprake van een afhankelijkheid: referentiepersoon blijkt nog steeds in staat te werken en bestaansmiddelen te verwerven om van te leven. Mevrouw woonde jaren lang fysiek gescheiden van meneer, en heeft klaarblijkelijk ook steeds kunnen voorzien in de zorg voor zichzelf op alle vlakken. Gelet op het gegeven dat betrokkene pas in november 2023 voor het eerst is opgedoken in België, is het ook redelijk te stellen dat meneer eveneens in staat is om het volledige huishouden te verzorgen, en zijn leven te organiseren zonder hulp of fysieke nabijheid van betrokkene. Er is verder in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en referentiepersoon daar er geen aanverwantschapsband bestaat. Uit niets blijkt dat er een bepaalde afhankelijkheid zou bestaan in hoofde van referentiepersoon ten aanzien van betrokkene, of omgekeerd. In elk geval wordt de eenheid van het gezin geenszins door deze beslissing aangetast. Het staat betrokkene vrij om al dan niet samen met haar aangehaalde echtgenoot, het aangehaalde gezinsleven in het herkomstland voort te zetten of elders alwaar het huwelijk wel erkend wordt. Uit niets blijkt dat betrokkene de draad in het herkomstland of het land van origine, al dan niet samen met de referentiepersoon – zoals zij zelf zouden wensen – niet (terug) zouden kunnen oppikken. Bij gebrek aan bewijzen van het tegendeel kan redelijkerwijs worden verondersteld dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van origine, alwaar zij is geboren en opgegroeid, waar zij tot vorig jaar heeft verbleven en in het huwelijk is getreden met meneer, en waar zij redelijkerwijs nog bekend is met de gebruiken en taal van het land van origine. De verbondenheid met Congo moet aldus nog zeer sterk zijn. Ongetwijfeld kan betrokkene er dus (al dan niet samen met referentiepersoon) op haar vrienden/kennissen/familie terugvallen om haar bij een terugkomst te ondersteunen. In elk geval kunnen de banden met België geenszins opwegen. Verder zitten geen stukken in het dossier die zouden wijzen op dermate integratie van betrokkene op sociaal of cultureel vlak in België dat zij een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zijn dus geen beletsels om naar het land van herkomst of origine terug te keren.

Het louter feit dat betrokkenen heden op het zelfde adres wonen, wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven dat voor het nemen van huidige beslissing een beletsel zou kunnen vormen.

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus eveneens de voornoemde akte te erkennen in België. Betrokkene wordt niet beschouwd als een familielid van een burger van de Unie en kan zich dientengevolge niet beroepen op art. 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Tot slot zijn er ook nog bezwaren omtrent de identiteitsdocumenten die mevrouw in het verleden en heden heeft voorgelegd, en de verschillen die daarin op te merken zijn. In afwachting van meer informatie en gelet bovenstaande een determinerend motief betreft, wordt dit heden niet verder uitgewerkt."

Ook op 13 november 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 november 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: S.
Voornaam: K. C.
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Kinshasa,
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

ALIAS: S. C. K. (°(…) te Kinshasa), onderdaan van Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene is illegaal in het land ingereisd, zij was dus niet in het bezit van een geldig inreisvisum.

Daarenboven heeft zij mogelijks gebruik gemaakt van een vals paspoort, bepaalde identiteitsgegevens in haar huidige paspoort stemmen in elk geval niet overeen met die uit haar vorige paspoort. Naast voormelde redenen kon betrokkenes verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag B19ter dd. 31.07.2024 daarenboven ook niet worden toegestaan gelet het huwelijk op basis waarvan zij de gezinshereniging aangevraagd heeft, niet werd erkend in België. Deze huwelijksakte heeft dan ook geen uitwerking in het Belgische rechtsverkeer.

Bij het nemen van huidige beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. De aanverwantschap met de referentiepersoon wordt betwist, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Mevrouw reisde pas vorig jaar naar België, ze heeft jaren voor zichzelf ingestaan, net als meneer. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van verblijfsgerechtigde minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 27 van het Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 40ter en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omwille van het feit dat verzoeker een huwelijksakte heeft voorgelegd waarvan de erkenning ervan geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent.

Dat verzoekster inmiddels een procedure aanhangig heeft gemaakt voor de familierechtbank te Gent teneinde de erkenning van haar buitenlandse huwelijk te bewerkstelligen. Dat bijgevolg nog geen definitieve beslissing genomen werd betreffende de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster en verweerder dan ook geenszins een beslissing kon nemen waarbij het verblijfsrecht van verzoekster geweigerd wordt enkel en alleen op basis van deze huwelijksakte.

Dat bovendien op 31 juli 2024 aan verzoekster een bijlage 19ter werd afgeleverd, terwijl de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert van 15 juli 2024.

Bijgevolg heeft verweerder de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster impliciet aanvaard, nu anders op 31 juli 2024 een bijlage 19qq aan verzoekster overhandigd geweest zou zijn wegens gebrek aan bewijs van familieband.

Aangezien iedere overheid afzonderlijk het recht heeft een buitenlandse (huwelijks-)akte te erkennen, heeft verweerder de huwelijksakte de plano erkend en werd als zodanig reeds uitspraak gedaan omtrent de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen bovendien nog steeds een hecht gezin, wonen sinds de aankomst in België van verzoekster samen en wensen ook voor de toekomst een duurzame relatie te onderhouden met elkaar, zodat het feit dat de huwelijksakte niet erkend wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand, er niet automatisch toe kan leiden dat het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd wordt, temeer daar zij in het bezit is van een naar Congolees recht afgesloten rechtsgeldige huwelijksakte die bovendien reeds erkend werd door verweerder.

Dat de bestreden beslissing, met dermate zware gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd wordt op het feit dat de huwelijksakte niet wordt erkend en overgeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken, nu verweerder zelf eerst heeft geoordeeld dat de huwelijksakte kon aanvaard worden voor de aanvraag gezinshereniging.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand bovendien de erkenning van de huwelijksakte geweigerd had vóór de afgifte van de bijlage 19ter aan verzoekster, zodat de door verweerder gebezigde argumentatie geenszins kan weerhouden worden en geenszins als een voldoende motivering kan beschouwd worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en de algemene motiveringsplicht.

Dat artikel 3 van de wet van duidelijk stelt dat de motivering afdoende moet zijn en met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De

precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

In casu is de bestreden beslissing dan ook geenszins 'afdoende' gemotiveerd, gezien verweerder enerzijds op 31 juli 2024 een bijlage 19ter heeft afgeleverd aan verzoekster (en de afstammingsband dus aanvaard heeft), doch anderzijds verwijst naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering erkenning van de huwelijksakte – n.b. genomen op 15 juli 2024 en dus voor de afgifte van de bijlage 19ter – om een verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren.

Gezien de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vóór de aanvraag gezinshereniging en afgifte van de bijlage 19ter, besloten had om verzoeksters huwelijksakte niet te erkennen, diende verweerder zeer omstandig te motiveren waarom hij aanvankelijk de huwelijksakte op 31 juli 2024 wel aanvaardde, om deze vervolgens op 13 november 2024 niet meer aanvaarden, terwijl zich geen nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook omwille van een schending van de motiveringsplicht dient vernietigd te worden.

2.1.2.
Dat door de bestreden beslissing geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R., waartoe verweerder nochtans gehouden is.

Een buitenlandse akte kan immers in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde huwelijksakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de huwelijks eakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Congolese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Congolese recht de door verzoekster neergelegde huwelijksakte een rechtsgeldige huwelijksakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de huwelijksakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Dat verweerder al evenmin enige motivatie heeft gegeven waarom geen enkel onderzoek werd gehouden conform artikel 27 W.I.P.R.

Dat er derhalve sprake is van een schending van het artikel 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsverplichting.

2.1.3.
Dat de bestreden beslissing de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger van verzoekster afwijst op grond van artikel 74/20 Vw.

Artikel 74/20 Vw. bepaalt het volgende :

"Art. 74/20,§1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf".

Dat in casu verzoekster geenszins gebruik heeft gemaakt van valse, misleidende of valse of vervalse documenten, fraude of andere onwettelijke middelen bij de aanvraag gezinshereniging.

Verweerder voegt hieraan toe dat de huwelijksakte van verzoekster niet vervalst is of hoeft te zijn, doch de erkenning ervan onder valse voorwendsels zou gebeurd zijn met het oog op het onrechtmatig claimen van een verblijfsrecht, wat op zich frauduleus zou zijn.

Dat van fraude of valse voorwendsels ook al helemaal geen sprake is en verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk een 'echt' huwelijk hebben afgesloten, waarbij zij ondertussen al meer dan één jaar samenwonen en zij ook in de toekomst een duurzame levensgemeenschap wensen te onderhouden.

Dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dan ook foutief is en verzoekster en haar echtgenoot hiertegen beroep hebben aangetekend bij de bevoegde rechtbank die zal oordelen over de intenties van verzoekster.

Dat zolang niet bewezen is dat verzoekster 'fraude' heeft gepleegd (de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan bezwaarlijk gelden als bewijs van fraude), verweerder zich geenszins kan beroepen op artikel 74/20 Vw.

Dat fraude immers onomstootbaar moet worden aangetoond en dit in casu niet gebeurd is en ook niet zal gebeuren, aangezien verzoekster er rotsvast van overtuigd is dat de familierechtbank de Congolese huweljksakte zal erkennen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 74/20 Vw. door zich beroepen op de zogenaamde (en onbewezen) fraude in hoofde van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.
Dat de bestreden beslissing daarnaast tevens een schending behelst van de vertrouwens-, rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel.

Immers, de huwelijksakte van verzoekster werd bij beslissing dd. 15 juli 2024 van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet erkend.

Echter werd op 31 juli 2024 (mede) op grond van deze huwelijksakte aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd, waardoor diezelfde huwelijksakte bijgevolg door verweerder aanvaard werd als bewijs van afstammingsband en aldus een geldig huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook lijnrecht indruist tegen de eerdere houding van verweerder, waarbij verzoekster op basis van haar Congolese huwelijksakte een aanvraag gezinshereniging mocht indienen en waarbij eveneens een bijlage 19ter werd afgeleverd.

Dat de plano erkenning een precair karakter heeft, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De gemachtigde is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409).

Dat verzoekster er logischerwijze dan ook op vertrouwde dat verweerder deze gedragslijn verder zou zetten, zodat er sprake is van eens schending van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Tenslotte druist de bestreden beslissing in tegen het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.1.5.
Dat verweerder ab initio op 31 juli 2024 de huwelijksakte en afstammingsband van verzoekster erkend heeft en haar een bijlage 19ter heeft afgeleverd. Dat de aanvraag gezinshereniging gebeurde op grond van artikel 40ter Vw.

Dat verzoekster en haar echtgenoot voldoen aan de afstammings- en leeftijdsvoorwaarden en voorts conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon, naast het hebben van voldoende huisvesting en een ziekteverzekering.

Dat verzoekster hiervan alle nodige bewijzen heeft voorgelegd, zodat zij voldaan heeft aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter Vw.

Dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dan ook diende gehonoreerd te worden, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40ter Vw.

2.1.6.
Overeenkomstig artikel 74/20, §1 Vw. dient de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij het verblijf aan een vreemdeling geweigerd wordt, rekening te houden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, verzoekster is sinds 2016 gehuwd met haar echtgenoot en woont sedert haar aankomst in België in 2023 ook samen met haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot zijn inmiddels ook onafscheidelijk.

Volgens verweerder zou er evenwel geen sprake zijn van aanverwantschap.

Dat verweerder echter voorbijgaat aan het feit dat de familierechtbank zich zal uitspreken over de huwelijksband in België, doch er zonder enige twijfel een huwelijksband bestaat volgens Congolees recht en er bijgevolg welk degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Voorts zou er volgens de bestreden beslissing geen afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot en zouden zij hun gezinsleven kunnen voortzetten in een land waar hun huwelijk wel erkend wordt.

Tenslotte zou de verbondenheid van verzoekster met Congo nog zeer groot zijn volgens verweerder aangezien verzoekster daar geboren en getogen is en zij pas sedert een jaar in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing dan ook voorbijgaat aan het feit dat verzoekster in Congo alles heeft opgegeven om bij haar echtgenoot in België te kunnen verblijven en zij bijgevolg niet naar Congo kan terugkeren.

Ook voor haar echtgenoot, die in België werkt, is het onmogelijk om zijn job en al zijn hebben en houden op te geven teneinde naar Congo te verhuizen, waar het overigens oorlog is.

Dat de Belgische overheid bovendien zelfs afraadt om naar de DR Congo te reizen, laat staan dat verzoeker en haar Belgische echtgenoot naar daar moeten verhuizen :
"De veiligheidssituatie in de regio's (territoires) Masisi, Walikale Rutshuru, Nyiragongo en Goma in NoordKivu blijft precair, met aanwezigheid van M23 en lokale gewapende groeperingen. Ook de druk op de stad Goma blijft bestaan. De situatie blijft zeer volatiel en gespannen. De werking van de internationale luchthaven van Goma kan snel verstoord raken. Alle reizen naar deze regio worden sterk afgeraden.

In het hele land blijft de veiligheidscontext volatiel en gevaarlijk" (reisadvies Ministerie Buitenlandse Zaken, geldig op 30 december 2024, zie Laatste update in de Democratische Republiek Congo | FOD Buitenlandse Zaken - Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking).

Tenslotte stelt de bestreden beslissing zomaar dat de verbondenheid van verzoekster met Congo nog zeer groot zou zijn en zij aldaar beroep zou kunnen doen op vrienden/kennissen/familie die haar zouden kunnen ondersteunen.

Dat verweerder geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd naar de situatie van verzoekster in de DR Congo en de bewering van verweerder dan ook op niets gesteund is en mogelijks perinent foutief is.

Dat verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht door zich enerzijds niet te informeren naar de situatie van verzoekster in het herkomstland en anderzijds te stellen dat verzoekster en haar echtgenoot zich in Congo moeten vestigen, terwijl de Belgische overheid zelfs reizen naar dit land ten stelligste afraadt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.2.1.
Dat aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen wordt afgeleverd en dit op grond van artikel 7, alinea 1, nr. 1°, 2° en 13° Vw.

Echter wordt in dit bevel een manifest foutieve motivering gegeven waar gesteld wordt dat verzoekster mogelijks gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort, omdat bepaalde identiteitsgegevens in haar huidig paspoort niet zouden overeenstemmen met die uit haar vorig paspoort.

Dat verzoekster bepaalde gegevens heeft moeten aanpassen, doch van een vals paspoort helemaal geen sprake is! Verzoeksters paspoort werd overigens nagekeken door de bevoegde politionele instanties, waarna dit terug aan haar werd overhandigd.

Indien verzoekster gebruikt zou gemaakt hebben van een vals paspoort, quod certe non, zou haar paspoort zijn ingehouden en zou een proces-verbaal zijn opgemaakt. Het feit dat verzoekster nog steeds in het bezit is van haar nationaal paspoort, bewijst dan ook dat dit geen vals paspoort betreft.

Dat verweerder zich dan ook beroept op een manifest foutieve motivering om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht.

2.2.2.
Dat het bevel verder motiveert dat aan verzoekster geen verblijfsrecht kon worden toegekend als familielid van een Unieburger aangezien het huwelijk op basis waarvan zijn gezinshereniging heeft aangevraagd, niet werd erkend in België.

Dat verweerder de huwelijksakte van verzoekster initieel wél erkende en op basis hiervan een bijlage 19ter afleverde aan verzoekster.

Dat elke overheid de bevoegdheid heeft om buitenlandse akten de plano te erkennen en verweerder dus niet gehouden is door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand

Dat de plano erkenning immers een precair karakter heeft, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De gemachtigde is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409).

Bijgevolg diende verweerder grondig te motiveren waarom hij afgeweken is van zijn initiële beslissing waarbij hij de huwelijksakte erkende en waarom het noodzakelijk is om aan verzoekster op grond hiervan een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Dat verweerder dit nagelaten heeft, zodat het bevel ook op dit punt onvoldoende gemotiveerd is een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht.

2.2.3.
Conform artikel 74/13 Vw. moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd.

Verweerder stelt immers enkel dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het thuisland zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Dat het bevel dan ook artikel 8 EVRM schendt, nu verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden, wat een verregaande ingreep is op haar recht op privéen gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel (zie infra).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook artikel 8 EVRM schendt, evenals artikel 74/13 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht."

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.3.1.
Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.
Verzoekster en haar echtgenoot zijn gehuwd en vormen in België een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster woont samen met haar Belgische echtgenoot, met wie zij een hecht gezin vormt en een duurzame levensgemeenschap wenst uit te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar echtgenoot en hieromtrent zelfs een zeer beperkte motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.3.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).
Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de

proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.4 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder dat de aanvraag gezinshereniging die verzoekster in functie van haar Belgische echtgenoot heeft ingediend, wordt geweigerd conform artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het gevraagde verblijfsrecht. Verweerder is namelijk van oordeel dat de Congolese huwelijksakte die verzoekster voorlegt betrekking heeft op een huwelijk dat werd afgesloten met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verboden aan de staat van gehuwde. In navolging van het parket van de procureur des Konings en de ambtenaar van de burgerlijke stand is ook verweerder van oordeel dat de Congolese huwelijksakte van verzoekster in België niet kan worden erkend omdat het om een schijnhuwelijk gaat. Hij verwijst voor deze vaststelling naar de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR. Verzoekster kan zich volgens verweerder niet beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, nu zij niet als familielid van een Unieburger kan worden beschouwd bij gebrek aan erkenning van haar huwelijksakte.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd. Verweerder stelt vast dat verzoekster in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet); dat ze langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet) en dat ze ten slotte het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd (artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet). Verweerder duidt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum en dat ze mogelijk gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort. De identiteitsgegevens in haar huidige paspoort stemmen niet overeen met de identiteitsgegevens in haar vorige paspoort. Daarnaast wordt aan verzoekster het gevraagde verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar vermeende Belgische echtgenoot geweigerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De aangevoerde schending van bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Artikel 74/20, §3 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

"§3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten."

Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet laat de verweerder derhalve toe om de verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager met het oog op het verkrijgen van het verblijfsrecht valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd. Uit de motieven die in de eerste bestreden akte zijn opgenomen, komt duidelijk naar voor dat de gemachtigde besluit dat de Congolese huwelijksakte, die de verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag heeft voorgelegd, werd aangewend om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. De gemachtigde verduidelijkt dat de huwelijksakte zelf niet vals hoeft te zijn – hoewel er wel vraagtekens bij de geldigheid van de huwelijksakte kunnen worden geplaats – maar dat ze wel frauduleus werd aangewend nu de geldigheid ervan niet kan worden erkend in België. De vaststelling van fraude wordt toegelicht aan de hand van de volgende feitelijke gegevens:
"*Betrokkene vroeg op 23.11.2023 en 31.07.2024 gezinshereniging in hoedanigheid van echtgenote van de Belg W. H. G. S. (RR: (…)), in toepassing van art. 40ter.*
Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Congo op 11.06.2016. Na grondig onderzoek echter heeft het parket van Gent op 10.07.2024 negatief geadviseerd met betrekking tot de erkenning van voormelde akte, gelet blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.
Vervolgens heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Melle op 15.07.2024 geweigerd de geldigheid van de akte te erkennen, waardoor uitwerking van de buitenlandse erkenningsakte in het Belgisch rechtsverkeer niet aanvaard wordt. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de erkenningsakte van het kind niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 (wetsontduiking) en art. 21 (openbare ordevereiste) van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.
Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat betrokkene enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van de akte zou dan ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).
Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is of hoeft te zjin (er blijken immers twee varianten van de huwelijksakte te bestaan, een versie van 2015 en één van 2023, waarbij de gegevens onderling niet

overeenstemmen), blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek de erkenning wel onder valse voorwendsels te zijn gedaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene wordt heden dan ook niet als familielid van een burger van de Unie beschouwd, gezien de geldigheid van de akte in België niet wordt erkend.
Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene in toepassing van artikel 74/20, §1 van de wet te worden geweigerd."

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder meent dat verzoekster in casu valse of misleidende informatie heeft gebruikt dan wel fraude heeft gepleegd om het gevraagde verblijfsrecht te bewerkstelligen. Verweerder oordeelt dat hoewel niet zeker is dat de voorgelegde Congolese huwelijksakte vervalst is – immers blijken er twee varianten van de huwelijksakte te bestaan – uit het door het parket van de procureur des Konings gevoerde onderzoek wel blijkt dat verzoekster het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan. Volgens het parket is de intentie van verzoekster immers niet gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar wel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan dit huwelijk. Het gaat volgens het parket dan ook om een schijnhuwelijk. Deze conclusie wordt door verweerder integraal bijgetreden. Verzoekster heeft de Congolese huwelijksakte, die betrekking heeft op een schijnhuwelijk, voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dit maakt het volgens verweerder dan ook frauduleus, waardoor er toepassing kan worden gemaakt van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet om het gevraagde verblijfsrecht te weigeren.

Verzoekster ontkent in de eerste plaats dat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. Ze houdt vol dat ze een oprecht en duurzaam beleefd huwelijk heeft met haar Belgische echtgenoot. Ze wensen hun huwelijk in de toekomst ook op duurzame wijze verder te zetten. Verzoekster voegt hieraan toe dat ze een beroep heeft ingediend bij de familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij de erkenning van haar Congolese huwelijksakte wordt geweigerd. Ze is er "*rotsvast van overtuigd […] dat de familierechtbank de Congolese huwelijksakte zal erkennen*".

In casu is dan ook de vraag aan de orde of verweerder tot een beslissing had kunnen komen zoals deze op heden voorligt. Artikel 27, §1 van het WIPR stelt dat:

"§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Met toepassing van deze bepaling kan dus elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Het staat niet ter betwisting dat verweerder bevoegd is om te oordelen over de aanvraag voor een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij is dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid ervan niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 ervan, hetgeen hij heeft gedaan op grond van de hem gekende gegevens.

De Raad benadrukt dat uit samenlezing van de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR blijkt dat verweerder niet alleen is gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zogenaamde conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Zoals uit de gegeven motivering blijkt, stelt verweerder niet vast dat de Congolese huwelijksakte vals is maar stelt hij wel vast dat uit onderzoek is gebleken dat het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan zodat de erkenning ervan strijdig is met de Belgische internationale openbare orde. Verzoekster toont niet aan dat verweerder in dat geval bijkomend ook nog de echtheid van de buitenlandse akte dient te onderzoeken conform het recht van de staat waarin zij is opgesteld. De Raad dient daarbij ook op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de verweerder niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des Konings en het niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In casu heeft verweerder beslist het Congolese huwelijk niet te erkennen in België omdat het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster. Ter ondersteuning van deze bevinding verwijst verweerder naar het negatief advies van het parket van de procureur des Konings van 10 juli 2024 en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 juli 2024. Aangezien verzoekster zelf onmiskenbaar kennis heeft van het negatief advies van het parket van de procureur des Konings en van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand – dit wordt namelijk niet betwist en verzoekster heeft tegen deze beslissing een beroep ingesteld bij de familierechtbank – hoeven de precieze motieven die aan dit advies en deze beslissing ten grondslag liggen niet uitdrukkelijk te worden hernomen in de thans bestreden beslissingen. Het volstaat dat verweerder, zoals in casu, duidelijk aangeeft dat uit het door het parket gevoerde onderzoek is gebleken dat verzoekster middels het huwelijk enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze betoogt dat de eerste bestreden beslissing uitsluitend zou zijn gebaseerd op het feit dat de Congolese huwelijksakte niet wordt erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dit betoog berust op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Het determinerend motief van deze beslissing bestaat er niet in dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op zich de erkenning van het Congolese huwelijk heeft geweigerd. Het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing betreft echter wel de vaststelling dat – zo blijkt uit het onderzoek gevoerd door het parket van de procureur des Konings – het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon een schijnhuwelijk betreft en dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van een huwelijksakte die betrekking heeft op een schijnhuwelijk om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Het negatief advies van het parket van de procureur des Konings inzake de erkenning van het buitenlandse huwelijk heeft ertoe geleid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft besloten de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte te weigeren. De eigenlijke weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand vormt op zichzelf echter niet het determinerende motief van de bestreden beslissingen. Verweerder heeft op basis van het door het parket gevoerde onderzoek en rekening houdend met de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand weliswaar een eigen oordeel gevormd aangaande de rechtsgeldigheid van het Congolese huwelijk. Verweerder is daarbij tot de conclusie gekomen dat het in casu wel degelijk een schijnhuwelijk betreft. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze laat uitschijnen dat verweerder nog geen beslissing had mogen nemen omtrent de rechtsgeldigheid van de Congolese huwelijksakte vooraleer de familierechtbank definitief uitspraak had gedaan omtrent de door haar ingestelde beroepsprocedure. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is verweerder er geenszins toe gehouden de uitspraak van de familierechtbank inzake het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand af te wachten. Het feit dat verzoekster beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing, betekent immers niet dat deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand onwettig zou zijn. Deze beslissing wordt immers krachtens het zogeheten "*privilège du préalable*" geacht wettig te zijn en de gemachtigde kon zich hierop rechtsgeldig baseren bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster tot het bekomen van een verblijfskaart. Een procedure bij de familierechtbank heeft naar huidig recht geen schorsende werking en verbiedt de gemachtigde niet om een beslissing te nemen zoals deze die op heden voorligt.

Verzoekster laat nog gelden dat verweerder de bestreden beslissingen niet kon nemen omdat hij eerder al een bijlage 19ter had afgeleverd en haar Congolese huwelijk dus reeds had erkend. Volgens haar kon verweerder niet terugkomen op deze beslissing, zonder het vertrouwensbeginsel te schenden. Hoewel aan verzoekster vóór het nemen van de bestreden beslissingen inderdaad een bijlage 19ter werd overhandigd door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Melle, kan deze bijlage 19ter in casu door de afgifte van de thans bestreden beslissingen en gelet op het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aanverwantschapsband met een burger van de Unie niet bewezen is, als impliciet ingetrokken worden beschouwd. Verzoekster toont niet aan dat verweerder niet kon terugkomen op de afgifte van de bijlage 19ter, dat in wezen slechts een document is waarmee wordt vastgesteld dat ze een aanvraag heeft gedaan voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat haar rechtstoestand niet wijzigt of verhindert dat deze rechtstoestand wordt gewijzigd. Uit geen enkele van de in het verzoekschrift geschonden geachte bepalingen kan blijken dat verweerder ten aanzien van verzoekster, louter door de omstandigheid dat haar (manifest onwettig) een bijlage 19ter werd afgegeven, geen beslissing tot weigering van verblijf meer kan betekenen omdat er geen sprake is van een rechtsgeldig huwelijk. Het feit dat aan verzoekster door de gemachtigde van de burgemeester een zogenaamde bijlage 19ter werd afgeleverd bij haar initiële verzoek tot afgifte van een verblijfskaart betekent niet dat verweerder haar Congolese huwelijk erkend zou hebben of de rechtsgeldigheid van de Congolese huwelijksakte aanvaard zou hebben. De ten gronde beoordeling van haar verblijfsaanvraag gebeurt immers slechts nadien en wordt uitgevoerd door de diensten van verweerder. Het gegeven dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (d.d. 15 juli 2024) dateert van vóór de aflevering van de bijlage 19ter op 31 juli 2024, doet hier geen afbreuk aan. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt dan ook niet.

Op basis van het voorgaande kan aldus worden besloten dat verweerder op goede gronden en binnen de perken van de hem toebehorende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de Congolese huwelijksakte van

verzoekster in België niet kan worden erkend omdat deze akte onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. In de mate dat verzoekster doorheen haar uiteenzetting erop aanstuurt dat de Raad zich zou uitspreken over de oprechtheid van haar huwelijk, moet erop worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, staat overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank.

Vervolgens betoogt verzoekster dat ze geen valse en misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt noch fraude heeft gepleegd bij de indiening van haar verblijfsaanvraag. Verzoekster meent dat zo lang niet bewezen is dat ze daadwerkelijk fraude heeft gepleegd, verweerder zich niet kan beroepen op artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Ze benadrukt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet als bewijs van fraude geldt.

Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet laat toe het verblijf te weigeren "*wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf*". Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd waarom in casu sprake is van frauduleuze intenties in hoofde van verzoekster en het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. Door louter subjectief te betogen dat zij wel degelijk een "*echt*" huwelijk heeft afgesloten en er rotsvast van overtuigd te zijn dat de familierechtbank haar Congolees huwelijk zal erkennen, slaagt verzoekster er geenszins in de concrete motieven waaruit blijkt dat er sprake is van een schijnhuwelijk te ontkrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden. Verzoekster kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden indienen. Daarnaast doet het feit dat verzoekster en haar Belgische vermeende echtgenoot al enige tijd samenwonen en naar eigen zeggen nog steeds een hecht gezin vormen geen afbreuk aan de motivering van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat het huwelijk werd aangegaan onder valse voorwendsels. Verzoekster slaagt er niet in de pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. Ze toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat ze voor het verkrijgen van de verblijfsmachtiging gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op onrechtmatige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet.

Met haar verder betoog waarbij ze stelt dat aan alle andere voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan, slaagt verzoekster er geenszins in afbreuk te doen aan de determinerende motivering waaruit blijkt dat het om een schijnhuwelijk gaat en haar op grond van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Anders dan wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/20, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst opnieuw naar haar gezinsleven met haar echtgenoot in België en het feit dat zij beroep hebben ingesteld bij de familierechtbank tegen de niet-erkenning van de Congolese huwelijksakte. Zoals uit de bespreking supra is gebleken, slaagt verzoekster met haar betoog dienaangaande er niet in afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de eerste bestreden beslissing. Ze maakt geenszins aannemelijk dat haar verblijf in België en het feit dat zij samenwoont met de referentiepersoon het treffen van de eerste bestreden beslissing in de weg staan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon zodat het gegeven dat de referentiepersoon zijn job in België niet kan opgeven om naar Congo te verhuizen niet dienstig is en verder blijkt, zoals verweerder eveneens motiveert, dat verzoekster het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en haar verblijf in België sinds november 2023 derhalve maar kort is zodat dit geen element vormt die de weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gelet op de lange verblijfsduur in het herkomstland en de redelijke veronderstelling dat verzoekster nog voldoende verbondenheid voelt met dit land kan verweerder ook gevolgd worden dat aangenomen mag worden dat verzoekster aldaar haar leven zonder problemen kan verderzetten en zij kan terugvallen op haar vrienden, kennissen en familie om haar bij een terugkomst te ondersteunen. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster "*in Congo alles heeft opgegeven om bij haar echtgenoot in België te kunnen verblijven en zij bijgevolg niet naar Congo kan terugkeren*" doet aan voorgaande motieven geen afbreuk. Verzoekster beperkt zich hier tot een louter blote bewering die geenszins met enig begin van bewijs wordt gestaafd. Verzoekende

partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Congo omdat er oorlog woedt. Ze verwijst naar het negatief reisadvies van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken dat betrekking heeft op de Congolese regio's Masisi; Walikale Rutshuru; Nyiragongo en Goma in NoordKivu. De bestreden beslissingen verplichten verzoekster niet dat zij zich in deze regio's zou vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster afkomstig is uit Kinshasa. Ze toont niet met enig concreet begin van bewijs aan dat zij zich niet opnieuw in haar herkomstregio zou kunnen vestigen, die ze overigens pas in november 2023 verliet. Verzoekster toont geenszins concreet aan dat ze zelf persoonlijk zal worden getroffen door de volatiele en gevaarlijke veiligheidssituatie in Congo.

Er wordt aan verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[…]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Verweerder motiveert vooreerst dat verzoekster op illegale wijze België is binnen gereisd en ze daarbij niet in het bezit was van een geldig inreisvisum. Verzoekster ontkent dit niet. Ten tweede motiveert verweerder dat verzoekster mogelijk gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort aangezien bepaalde identiteitsgegevens in haar huidige paspoort niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens in haar vorige paspoort. Ten slotte stelt verweerder vast dat het verblijfsrecht van verzoekster als familielid van een Unieburger niet wordt toegestaan gezien haar huwelijk op basis waarvan dit verblijfsrecht wordt gevraagd niet wordt erkend in België. Verweerder besluit dat de Congolese huwelijksakte van verzoekster en de referentiepersoon geen uitwerking heeft in het Belgische rechtsverkeer.

Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder dat het verwantschap tussen verzoekster en de Belgische referentiepersoon wordt betwist. Derhalve kan een voorgehouden gezinsleven tussen beiden niet als argument gelden waarom er geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden afgegeven. Verzoekster is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat ze ook een leven kan opbouwen of verderzetten in haar land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster daar niet toe in staat zou zijn. Immers heeft ze jaren zonder de referentiepersoon in haar herkomstland gewoond en is ze België pas eind 2023 binnen gekomen. Ze heeft aldus jaren voor zichzelf ingestaan. Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat verzoekster geen minderjarige kinderen in België heeft, noch gezondheidsproblemen die het afleveren van de bestreden verwijderingsmaatregel in de weg zouden kunnen staan.

Verzoekster is het oneens met de door verweerder gemaakte beoordeling in de tweede bestreden beslissing. Vooreerst ontkent ze dat ze gebruik zou hebben gemaakt van een vals paspoort. Ze wijst erop dat haar paspoort werd nagekeken door de politionele instanties en dit nadien terug aan haar werd overhandigd. Indien haar paspoort vals zou zijn, dan zouden deze haar paspoort hebben ingehouden en een proces-verbaal hebben opgemaakt, hetgeen niet het geval is. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster een kritiek ontwikkelt ten aanzien van een overtollig motief van de tweede bestreden beslissing. Hoewel verweerder inderdaad motiveert dat het paspoort van verzoekster mogelijk vals is, blijkt uit de tweede bestreden beslissing niet dat dit één van de determinerende motieven van deze beslissing betreft. Deze beslissing is immers gesteund op de vaststelling dat verzoekster niet over een geldig inreisvisum beschikt; dat ze langer in het Rijk verblijft dan toegelaten is en dat ze het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd. Deze vaststellingen worden door verzoekster niet concreet betwist. Een kritiek die is gericht tegen een overtollig motief van de tweede bestreden beslissing, kan dan ook geen aanleiding geven tot de vernietiging van deze beslissing.

Waar verzoekster in het kader van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw een kritiek ontwikkelt ten aanzien van het motief dat haar Congolese huwelijk in België niet wordt erkend, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking hieromtrent.

Vervolgens meent verzoekster dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar het privéleven dat ze in België heeft opgebouwd. Waar verzoekster gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze waaruit het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd precies bestaat. Ze blijft steken in een theoretische uiteenzetting aangaande de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, zonder ook maar enigszins te concretiseren op welke manier ze een beschermenswaardig privéleven in België heeft uitgebouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vermeende privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster zich beroept op een beschermenswaardig gezinsleven met de Belgische referentiepersoon, moet erop worden gewezen dat het bestaan van een dergelijk gezinsleven door verweerder niet wordt aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom verweerder het huwelijk tussen verzoekster en de Belgische referentiepersoon niet erkent. Verweerder sluit zich aan bij het onderzoek verricht door het parket van de procureur des Konings waaruit is gebleken dat het een schijnhuwelijk betreft. Volgens verweerder is er dan ook geen sprake van een deugdelijk en duurzaam beleefd gezinsleven tussen betrokkenen. De Raad acht dit motief niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou ze met de Belgische referentiepersoon een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhouden. Een schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN